Порнография, Мастурбатсия ва дигар гуноҳҳои ҷинсӣ

Инак, ман танҳо инро ёфтам, ки Худо одамро росткор офаридааст; аммо онҳо ихтирооти зиёдеро ҷустуҷӯ кардаанд. Воиз 7:29

муқаддимавӣ

: Аз кадом синну сол мо бояд ба кӯдакон дар бораи гуноҳҳои ҷинсӣ таълим диҳем?
Ҷавоб: Ҳамин ки онҳо рафтори аблаҳона мекунанд. Синну соли 18 ё 13 хеле дер аст... хеле дер аст. Ҳамаи гуноҳҳои ҷинсӣ (дар асл ҳама гуноҳҳо), ки шахси калонсол содир мекунад, онҳое ҳастанд, ки дар кӯдакӣ таълим дода нашудаанд, ислоҳ нашудаанд ва ҷазо дода нашудаанд. Агар шумо ба фарзандонатон дар бораи алоқаи ҷинсӣ таълим надиҳед, чизе ё каси дигар ба онҳо таълим медиҳад. Порнография инро мекунад. Ва шумо инро намехоҳед. ШУМО ИНРО НАМЕХОҲЕД!

Беақлӣ дар дили кӯдак баста аст... Масалҳо 22:15

Гуноҳҳои ҷинсӣ аблаҳонаанд. Беақлӣ бадӣ аст. Решаи бадӣ муҳаббат ба пул аст. Аз ин рӯ, решаи гуноҳҳои ҷинсӣ ва ҳама гуна беақлӣ низ муҳаббат ба пул аст.

Зеро муҳаббат ба пул решаи ҳама бадиҳост... 1 Тимотиюс 6:10

Зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд; Румиён 3:23

Зеро ҳар кӣ тамоми шариатро риоя кунад ва дар як маврид гуноҳ кунад, ӯ дар ҳама чиз гунаҳкор аст. Яъқуб 2:10

Дар назари инсон кӯдак ҳанӯз дар гуноҳҳои ҷинсӣ, аз қабили мастурбатсия, зино, зино, фоҳишагӣ ва ғайра гунаҳкор нест. Аммо дар назари Худо, ӯ гунаҳкор аст, зеро аллакай рафтори аблаҳона кардааст. Агар шахс, новобаста аз синну сол, дар як маврид шариати Худоро вайрон кунад, ӯ аллакай дар ҳама чиз гунаҳкор аст. Ҳамчунин, ҳеҷ гоҳ барвақт нест, ки кӯдакро бо Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ, Писари бегуноҳи Худо, ки тамоми шариатро иҷро кардааст, шинос кунем. Ӯ дар ҳама мавридҳо (аз ҷумла гуноҳҳои ҷинсӣ) васваса шуда буд, аммо бе гуноҳ (Ибриён 4:15). Ӯ бузургтарин аз ҳама давру замон аст.

Инак, фарзандон мероси Худованд ҳастанд ва самари батн мукофоти ӯст. Забур 127:3

Касе ки асои худро дареғ медорад, аз писари худ нафрат дорад, вале касе ки ӯро дӯст медорад, ӯро базӯр ҷазо медиҳад. Масалҳо 13:24

Дар тарси Худованд эътимоди қавӣ аст ва фарзандони ӯ паноҳгоҳ хоҳанд дошт. Масалҳо 14:26

Писари худро дар ҳоле ки умед ҳаст, тарбия кун ва ҷонатро барои гиряи ӯ дареғ надор. Масалҳо 19:18

Кӯдакро дар роҳе, ки бояд равад, тарбия кун; ва вақте ки пир мешавад, аз он дур намешавад. Беақлӣ дар дили кӯдак баста аст; аммо асои ислоҳ онро аз ӯ дур мекунад. Масалҳо 22:6,15

Аз ислоҳи кӯдак худдорӣ накун, зеро агар ӯро бо асо занӣ, намемирӣ. Ту ӯро бо асо мезанӣ ва ҷони ӯро аз дӯзах раҳо мекунӣ. Масалҳо 23:13-14

Асо ва мазаммат ҳикмат мебахшад, аммо кӯдаке, ки ба худаш гузошта шудааст, модарашро шарманда мекунад. Писари худро ислоҳ кун, ва ӯ ба ту оромӣ мебахшад; ва ҷонатро шод хоҳад кард. Масалҳо 29:15,17

Ва ҳамаи фарзандони ту аз ҷониби Худованд таълим хоҳанд гирифт, ва осоиштагии фарзандони ту бузург хоҳад буд. Ишаъё 54:13

Писари худро ҷазо деҳ ва ӯро маҷбур кун, то ки рафтори бади ӯ барои ту гуноҳе набошад. Экклесиастикус 30:13

Таърифи истилоҳот

Порнография - маводи чопӣ ё визуалӣ, ки тавсиф ё намоиши возеҳи узвҳо ё фаъолияти ҷинсиро дар бар мегирад, ки барои ҳавасманд кардани эҳсосоти эротикӣ, на эстетикӣ ё эмотсионалӣ пешбинӣ шудааст.
Мастурбатсия - ҳавасмандгардонии узвҳои таносул бо даст барои лаззати ҷинсӣ.
Вуайеризм ё зино дар дил - амалияи ба даст овардани лаззати ҷинсӣ аз тамошои дигарон ҳангоми бараҳна будан ё машғул шудан ба фаъолияти ҷинсӣ.
Зино - алоқаи ҷинсӣ байни одамоне, ки бо ҳамдигар издивоҷ накардаанд.
Зино - алоқаи ҷинсии ихтиёрӣ байни шахси оиладор ва шахсе, ки ҳамсари ӯ нест.
Фоҳишагӣ - амалия ё машғулияти машғул шудан ба фаъолияти ҷинсӣ бо касе бо пардохти музд.
Фоҳишагӣ - рафтори шаҳвонии ҷинсӣ, ҳамчун бетартибӣ, ҳамроҳӣ бо фоҳишаҳо.
Шавқу рағбат - хоҳиши қавии ҷинсӣ; шаҳват.
Фасод - аз ҳад зиёд лаззат бурдан ба лаззатҳои ҷисмонӣ ва махсусан лаззатҳои ҷинсӣ; рафторе, ки аксар вақт ғайриахлоқӣ ҳисобида мешавад.
Шаҳват - сифати шаҳват ё фосиқӣ; сифати бедор кардани хоҳиши ҷинсӣ.
Фасод - беадабӣ ё фаҳш; хислат ё рафтори ҷинсии ношоистаи
бетартибӣ - доштани ё ҷалби шарикони зиёди ҷинсӣ; на танҳо ба як шарики ҷинсӣ ё якчанд шарики ҷинсӣ маҳдуд мешавад
; ҳамҷинсгароӣ (ЛГБТҚИЯ+) - ҷалби ҷинсӣ, ҷалби ошиқона ё рафтори ҷинсӣ байни аъзои як ҷинс ё ҷинс;
хешовандӣ - муносибатҳои ҷинсӣ байни одамоне, ки ҳамчун хешовандони хеле наздик барои издивоҷ бо якдигар тасниф карда мешаванд; ҷинояти алоқаи ҷинсӣ бо волидайн, фарзанд, бародар ё хоҳар ё набера;
таҷовуз - як навъи таҷовузи ҷинсӣ, ки алоқаи ҷинсӣ ё дигар шаклҳои воридшавии ҷинсиро нисбат ба шахс бе розигии онҳо анҷом медиҳад;
таркиши гурӯҳӣ - таҷовузи пайдарпайи як шахс аз ҷониби як гурӯҳ одамон; оргияи ҷинсӣ, ки иваз кардани шарикро дар бар мегирад
; зотпарастӣ - алоқаи ҷинсӣ байни шахс ва ҳайвон;
парафилия - ҳолате, ки бо хоҳишҳои ғайримуқаррарии ҷинсӣ, ки одатан фаъолиятҳои шадид ё хатарнокро дар бар мегирад;
Содомия - алоқаи ҷинсӣ бо алоқаи ҷинсӣ бо мақъад ё даҳонӣ; алоқаи ҷинсии мақъад ва алоқаи ҷинсии даҳонӣ;
зофилия - ҷалби ҷинсии инсон ба ҳайвони ғайриинсонӣ, ки метавонад таҷрибаи хаёлоти ҷинсӣ дар бораи ҳайвон ё пайгирии алоқаи ҷинсии воқеӣ бо онро дар бар гирад.

Алоқаи ҷинсии гурӯҳӣ - амалияи алоқаи ҷинсӣ бо якчанд шарик дар як вақт; масалан,
сегона - зиёфати ваҳшӣ, ки бо нӯшокии аз ҳад зиёд ва фаъолияти ҷинсии бетартиб тавсиф мешавад;
Свинг - амалияи алоқаи ҷинсии гурӯҳӣ ё иваз кардани шарикони ҷинсӣ дар дохили гурӯҳ, махсусан дар асоси муқаррарӣ;
Эксгибиционизм - маҷбур кардан барои намоиш додани узвҳои таносули худ ё дигар узвҳои маҳрамонаи бадан ё рафтори ҷинсӣ дар ҷойҳои ҷамъиятӣ;
Фетишизм - шакли рафтори ҷинсӣ, ки дар он қаноатмандӣ бо ашё ё фаъолияти мушаххас ё қисми бадан ғайр аз узвҳои ҷинсӣ сахт алоқаманд аст;
Фроттеуризм - амали ламс кардан ё молидани узвҳои таносули худ ба шахси дигар бо роҳи ҷинсӣ бе розигии ӯ, барои ба даст овардани лаззати ҷинсӣ ё расидан ба оргазм;
Мазохизм - майли ба даст овардани лаззат, махсусан қаноатмандии ҷинсӣ аз дард ё таҳқири худ;
Садизм - майли ба даст овардани лаззат, махсусан қаноатмандии ҷинсӣ аз расонидани дард, азоб ё таҳқир ба дигарон;

Оятҳо

Ва хушо он хоҷасаро, ки бо дастони худ ҳеҷ гуноҳе накардааст ва дар ҳаққи Худо корҳои бад накардааст, зеро ба ӯ атои махсуси имон ва меросе дар маъбади Худованд дода мешавад, ки барои ақлаш писандидатар бошад. Ҳикмати Сулаймон 3:14

Чашмони Худованд дар ҳама ҷост ва бадӣ ва некиро мебинад. Масалҳо 15:3

Шумо шунидаед, ки дар замонҳои қадим гуфта шудааст: «Зино накун». Аммо Ман ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ ба зане бо шаҳват нигоҳ кунад, аллакай дар дили худ бо вай зино кардааст. Ва агар чашми ростат туро ба васваса андозад, онро канда парто, зеро барои ту беҳтар аст, ки яке аз узвҳоят нобуд шавад, на ин ки тамоми баданат ба дӯзах партофта шавад. Ва агар дасти ростат туро ба васваса андозад, онро бурида парто, зеро барои ту беҳтар аст, ки яке аз узвҳоят нобуд шавад, на ин ки тамоми баданат ба дӯзах партофта шавад. Матто 5:27-30

Ва бо аъмоли бесамари торикӣ шарик нашавед, балки онҳоро фош кунед. Зеро сухан гуфтан дар бораи корҳое, ки пинҳонӣ аз онҳо карда мешаванд, шармовар аст. Аммо ҳар чизе ки фош мешавад, аз нур зоҳир мешавад, зеро ҳар чизе ки зоҳир мешавад, нур аст.
Эфсӯсиён 5:11-13

Пас, узвҳои худро, ки дар заминанд, нобуд кунед: зино, нопокӣ, шаҳвати аз ҳад зиёд, шаҳвати бад ва тамаъ, ки бутпарастист. Барои ҳамин ғазаби Худо бар фарзандони беитоатӣ меояд. Қӯлассиён 3:5-6

Бо раҳмат ва ростӣ шарорат пок мешавад ва бо тарси Худованд одамон аз бадӣ дур мешаванд. Масалҳо 16:6

Адолат миллатро сарбаланд мекунад, аммо гуноҳ барои ҳар қавм шармандагӣ аст. Масалҳо 14:34

Зино накун. Хуруҷ 20:14

Бо одамизод мисли занон хоб накун: ин зишт аст. Ва бо ҳеҷ ҳайвон хоб накун, то худро бо он палид кунӣ ва ҳеҷ зане дар пеши ҳайвон наистад, то ки бо он хобад: ин ошуфтагӣ аст. Левӣ

18:22-23

Аз ин сабаб Худо онҳоро ба эҳсосоти зишт супурд, зеро занони онҳо низ алоқаи табииро ба он чизе, ки бар хилофи табиат аст, иваз карданд. Ва ҳамчунин мардон, алоқаи табиии занро тарк карда, дар шаҳвати худ ба якдигар оташ заданд. Мардон бо мардон корҳои ношоиста мекунанд ва подоши хатои худро, ки сазовори он аст, дар худ мегиранд (Румиён 1:26-27).

Оё намедонед, ки золимон ворисони Малакути Худо нахоҳанд шуд? Фиреб нахӯред: на зинокорон, на бутпарастон, на зинокорон, на занони бадахлоқ, на зулмкунандагон, на дуздон, на тамаъкорон, на мастон, на бадгӯён, на ғоратгарон, ворисони Малакути Худо нахоҳанд шуд. 1 Қӯринтиён 6:9-10

Аз зино бигрезед. Ҳар гуноҳе, ки одам мекунад, берун аз ҷисм аст; аммо касе ки зино мекунад, бар зидди ҷисми худ гуноҳ мекунад. Оё намедонед, ки ҷисми шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки дар шумост, ки онро аз Худо доред ва шумо аз они худ нестед? Зеро шумо бо нархи гарон харида шудаед. Пас, Худоро дар ҷисми худ ва дар рӯҳи худ ҷалол диҳед, ки аз они Худост. 1 Қӯринтиён 6:18-20

Ба роҳи бадкорон надароед ва ба роҳи одамони бад надароед. Аз он канорагирӣ кунед, аз он нагузаред, аз он рӯй гардонед ва аз олам нагузаред. Зеро онҳо хоб намекунанд, агар бадӣ накунанд; ва хоби онҳо аз байн меравад, агар баъзеҳоро наафтонад. Зеро онҳо нони бадиро мехӯранд ва шароби зӯровариро менӯшанд (Масалҳо 4:14-17).

Левӣ 18
1 Ва Худованд ба Мусо гуфт:
2 «Ба банӣ-Исроил бигӯ ва ба онҳо бигӯ: Ман Худованд Худои шумо ҳастам.
3 Аъмоли замини Мисрро, ки дар он ҷо сокин будед, накунед ва амалҳои замини Канъонро, ки Ман шуморо ба он ҷо меорам, накунед ва дар дастуроти онҳо рафтор накунед.
4 Шумо доварони Маро иҷро мекунед ва дастуроти Маро риоя мекунед, то ки дар он роҳ равед. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.
5 Пас, шумо қонунҳо ва дастуроти Маро риоя мекунед, ки агар касе онҳоро иҷро кунад, дар онҳо зиндагӣ хоҳад кард: Ман Худованд ҳастам.
6 Ҳеҷ яке аз шумо ба хешовандони наздики худ наздик нашавед, то аврати худро ошкор кунад: Ман Худованд ҳастам.
7 Аврати падарат ё аврати модаратро ошкор накун; вай модари туст; аврати ӯро ошкор накун.
8 Аврати зани падаратро ошкор накун; ин аврати падарат аст.
9 Аврати хоҳаратро, духтари падаратро ё духтари модаратро, хоҳ дар хона таваллуд шавад, хоҳ дар хориҷа, ошкор накун.
10 Аврати духтари писаратро ё духтари духтаратро, ҳатто аврати онҳоро ошкор накун, зеро аврати онҳо аз они туст.
11 Агар духтари зани падарат, ки аз падарат таваллуд шудааст, хоҳари туст, ту аврати ӯро ошкор накун.
12 Агар хоҳаратро ошкор накун, вай хешованди наздики падарат аст.
13 Агар хоҳаратро ошкор накун, зеро вай хешованди наздики модарат аст. 14 Агар хоҳаратро ошкор накун,
ба зани ӯ наздик нашав: вай холаи туст. 15 Агар хоҳаратро ошкор накун; вай зани писари туст
; агар хоҳаратро ошкор накун.
16 Агар хоҳаратро ошкор накун; ин аврати бародари туст.
17 Агар хоҳаратро ошкор накун ва духтари ӯро ошкор накун, духтари писари ӯро ё духтари ӯро барои ошкор кардани аврати ӯ нагир, зеро онҳо хешовандони наздики ӯ ҳастанд: ин бадӣ

аст.
18 Ва бо хоҳараш зан нагир, то ӯро озор диҳад, то авраташро дар баробари ӯ дар тӯли умраш ошкор кунад.
19 Ҳамчунин, то даме ки зан барои нопокии худ ҷудо карда шудааст, ба ӯ наздик нашав, то авраташро ошкор кунад.
20 Ва бо зани ҳамсояат ҳамхоба нашав, то худро бо ӯ олуда накунӣ.
21 Ва ҳеҷ яке аз насли худро барои Мӯлик аз оташ нагузаронед ва номи Худои худро беҳурмат накунед. Ман Худованд ҳастам.
22 Бо одамизод мисли занон хоб накун, зеро ин зишт аст.
23 Ва бо ҳеҷ ҳайвон хоб накун, то худро бо он палид кунӣ ва ҳеҷ зане дар пеши ҳайвони ваҳшӣ наист, то ки бо он хобад, ин шармандагӣ аст.
24 Худро бо ҳеҷ яке аз ин чизҳо палид накунед, зеро бо ҳамаи ин халқҳо палид шудаанд, ки Ман онҳоро аз пеши шумо берун меронам.
25 Ва замин палид шудааст, бинобар ин Ман барои гуноҳҳои он ҷазо медиҳам ва замин худаш сокинони худро қай мекунад.
26 Пас, шумо қонунҳо ва аҳкоми Маро риоя кунед ва ҳеҷ яке аз ин корҳои зиштро накунед. на касе аз миллати худатон ва на бегонагоне, ки дар миёни шумо зиндагӣ мекунанд,
27 (Зеро мардони замине, ки пеш аз шумо буданд, ҳамаи ин корҳои зиштро кардаанд ва замин палид шудааст;)
28 То ки замин шуморо низ, вақте ки шумо онро палид мекунед, берун накунад, чунон ки он халқҳои пеш аз шумо буданд.
29 Зеро ҳар кӣ яке аз ин корҳои зиштро кунад, ҷонҳое, ки онҳоро содир мекунанд, аз байни қавми худ бурида хоҳанд шуд.
30 Пас, шумо фармони Маро риоя кунед, то ки ҳеҷ яке аз ин расму оинҳои зиштеро, ки пеш аз шумо содир шуда буданд, содир накунед ва худро дар он палид накунед: Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

...зеро дар ғурур харобӣ ва мушкилоти зиёд аст ва дар фосиқӣ фосидӣ ва камбағалии зиёд аст; зеро фосиқӣ модари гуруснагӣ аст. Тобит 4:13

Аммо ӯ илова мекунад, ки ту аз харгӯш нахӯрӣ. Барои чӣ? Барои ин ба мо нишон додан: Ту зинокор нахоҳӣ буд; ва худро ба чунин одамон монанд накун. Зеро харгӯш ҳар сол ҷойҳои бордоршавии худро зиёд мекунад; ва ҳар қадар сол умр бинӯшад, ҳамон қадар зиёд дорад. Ту аз кафтор нахӯр; яъне боз, зинокор набош ва дигаронро вайрон накун; ва ба чунинҳо монанд набош. Ва чаро? Зеро ин махлуқ ҳар сол намуди худро тағйир медиҳад ва баъзан нар ва баъзан мода аст. Аз ин сабаб ӯ низ аз мурғи ғафс нафрат дошт; то ки онҳо ба касоне монанд набошанд, ки бо даҳони худ ба сабаби нопокии худ бадӣ мекунанд; ва бо он занони нопок, ки бо даҳони худ бадӣ мекунанд, напайваст шаванд. Зеро ин ҳайвон бо даҳони худ бордор мешавад. Номаи умумии Барнаббо 9:7-9

Ҳар нон барои фоҳиша ширин аст, то даме ки намирад, тарк намекунад. Марде, ки издивоҷро қатъ мекунад ва дар дили худ мегӯяд: "Кӣ маро мебинад?" Маро торикӣ иҳота кардааст, деворҳо маро мепӯшонанд ва ҳеҷ кас маро намебинад; ман аз чӣ бояд тарсам? Худои Таоло гуноҳҳои маро ба ёд намеорад: Чунин шахс танҳо аз чашмони одамон метарсад ва намедонад, ки чашмони Худованд даҳ ҳазор маротиба аз офтоб равшантаранд, ҳама роҳҳои одамонро мебинад ва қисмҳои махфиро ба назар мегирад. Ӯ ҳама чизро пеш аз офарида шуданаш медонист; пас аз такмил ёфтани онҳо низ ба ҳамаи онҳо нигоҳ мекард. Ин мард дар кӯчаҳои шаҳр ҷазо дода мешавад ва дар ҷое, ки гумон намекунад, ӯро мебуранд. Ҳамин тавр бо зане, ки шавҳарашро тарк мекунад ва аз ҷониби дигаре ворис меорад, рӯй медиҳад. Зеро аввалан, вай аз қонуни Худои Таоло саркашӣ кардааст; ва дуюм, вай бар зидди шавҳари худ хиёнат

кардааст; ва сеюм, вай бо зино фоҳишагӣ кардааст ва аз ҷониби марди дигар фарзанд ба дунё овардааст. Экклесиастикус 23:17-23

Се навъ мардонро ҷони ман нафрат дорад ва ман аз ҳаёти онҳо сахт хафа шудаам: камбағале ки мағрур аст, сарватманде ки дурӯғгӯ аст ва пири зинокоре ки фоҳиша аст. Экклесиастикус 25:2

Фоҳиша бояд туф ҳисоб карда шавад; аммо зани шавҳардор бурҷест бар зидди марг барои шавҳараш. Экклесиастикус 26:22

Эътироф, Тавба ва Барқароршавӣ

Зеро одил ҳафт маротиба афтида, боз мехезад, вале бадкирдор ба бадӣ меафтад. Масалҳо 24:16

Касе ки гуноҳҳои худро пинҳон мекунад, муваффақият намеёбад, вале касе ки иқрор шавад ва онҳоро тарк кунад, раҳм хоҳад ёфт. Масалҳо 28:13

Эй душмани ман, бар зидди ман шодӣ накун; вақте ки ман афтам, хоҳам бархост; вақте ки ман дар торикӣ нишастам, Худованд барои ман нур хоҳад буд. Ман хашми Худовандро таҳаммул хоҳам кард, зеро ки ман бар зидди Ӯ гуноҳ кардаам, то он даме ки Ӯ даъвои маро рад кунад ва барои ман доварӣ кунад: Ӯ маро ба рӯшноӣ хоҳад овард ва ман адолати Ӯро хоҳам дид. Мико 7:8-9

Пас, мо, ки як Саркоҳини бузурге дорем, ки ба осмон гузаштааст, яъне Исои Писари Худо, бояд эътирофи худро устувор нигоҳ дорем. Зеро мо саркоҳине надорем, ки аз заъфҳои мо азоб кашад, балки дар ҳама чиз мисли мо озмуда шуда бошад, вале бе гуноҳ. Пас, биёед бо ҷуръат ба тахти файз наздик шавем, то ки марҳамат ба даст орем ва дар вақти зарурӣ файзро барои кӯмак пайдо кунем. Ибриён 4:15-16

Агар мо гуноҳҳои худро эътироф кунем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад. 1 Юҳанно 1:9

Аммо ба онҳое, ки тавба мекунанд, Ӯ ба онҳо тавба кард ва ба онҳое, ки сабр накарданд, тасаллӣ дод. Ба сӯи Худованд баргардед ва аз гуноҳҳои худ даст кашед, дуои худро дар пеши Ӯ бихонед ва камтар гуноҳ кунед. Ба Худои Таоло рӯй оваред ва аз шарорат рӯй гардонед, зеро Ӯ шуморо аз торикӣ ба нури саломатӣ мебарад ва аз бадӣ сахт нафрат мекунед. (Экклесиастикус 17:24-26)

Писарам, оё гуноҳ кардаӣ? Дигар ин корро накун, балки барои гуноҳҳои пешинаат бахшиш пурс. Аз гуноҳ мисли мор бигрез, зеро агар ба он хеле наздик шавӣ, туро газад: дандонҳояш мисли дандонҳои шер ҳастанд, ки ҷонҳои одамонро мекушанд. Экклесиастикус 21:1-2

Худоё, мувофиқи меҳрубонии Худ ба ман раҳм кун: мувофиқи фаровонии раҳмати Худ гуноҳҳои маро пок кун. Маро аз гуноҳҳоям пурра бишӯй ва аз гуноҳҳоям пок кун. Зеро ман гуноҳҳои худро эътироф мекунам ва гуноҳи ман ҳамеша дар пеши ман аст. Бар зидди Ту, танҳо Ту, ман гуноҳ кардаам ва ин бадиро дар пеши назари Ту кардаам, то ки ҳангоми сухан гуфтан сафед шавӣ ва ҳангоми доварӣ пок бошӣ. Инак, ман дар гуноҳ шакл гирифтаам ва модарам маро дар гуноҳ ҳомила кардааст. Инак, ту дар ботин ҳақиқатро мехоҳӣ ва дар пинҳонӣ маро ба ҳикмат водор мекунӣ. Маро бо иссоп пок кун ва ман пок хоҳам шуд: маро

бишӯй ва ман аз барф сафедтар хоҳам шуд. Маро шодӣ ва шодмонӣ шунавон, то ки устухонҳоеро, ки шикастаӣ, шодӣ кунанд. Рӯи Худро аз гуноҳҳоям пинҳон кун ва ҳамаи гуноҳҳоямро пок кун. Эй Худо, дар ман дили пок биофар ва рӯҳи ростро дар ман нав кун. Маро аз ҳузури Худ дур накун ва Рӯҳулқудси Худро аз ман нагир. Шодмонии наҷоти Худро ба ман баргардон ва бо рӯҳи озоди Худ маро дастгирӣ кун. Он гоҳ ба қонуншиканон роҳҳои Туро таълим медиҳам ва гунаҳкорон ба Ту рӯй хоҳанд овард. Маро аз хунрезӣ раҳо кун, эй Худо, эй Худои наҷоти ман, ва забонам аз адолати Ту бо овози баланд суруд хоҳад хонд. Эй Худованд, лабҳои маро кушо, ва даҳонам ситоиши Туро хоҳад гуфт. Зеро Ту қурбониро намехоҳӣ; вагарна ман онро медодам; Ту аз қурбонии сӯхтанӣ лаззат намебарӣ. Қурбониҳои Худо рӯҳи шикастаанд; дили шикаста ва пушаймонро, эй Худо, ту нафрат нахоҳӣ кард. Ба хушнудии Худ барои Сион некӣ кун; деворҳои Ерусалимро бино кун. Он гоҳ Ту аз қурбониҳои адолат, аз қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии пурраи сӯхтанӣ лаззат хоҳӣ бурд; он гоҳ онҳо бар қурбонгоҳи Ту говҳоро тақдим хоҳанд кард. Забур 51

Исо ба кӯҳи Зайтун рафт. Ва субҳи барвақт боз ба маъбад омад ва тамоми мардум назди Ӯ омаданд; ва Ӯ нишаста, ба онҳо таълим медод. Ва китобдонон ва фарисиён занеро, ки дар зино дастгир шуда буд, назди Ӯ оварданд ва ӯро дар миёна гузоштанд ва ба Ӯ гуфтанд: «Устод, ин зан дар амали зино дастгир шудааст. Мусо дар шариат ба мо амр дода буд, ки чунин занҳоро сангсор кунанд; аммо Ту чӣ мегӯӣ?» Инро барои озмоиш кардан гуфтанд, то ӯро айбдор кунанд. Аммо Исо хам шуда, бо ангушташ бар замин менавишт, гӯё ки онҳоро намешунид. Пас, вақте ки онҳо аз Ӯ пурсиданро давом доданд, Ӯ худро боло бардошта, ба онҳо гуфт: «Касе ки дар байни шумо бегуноҳ аст, бигзор аввал ба вай санг партояд». Ва боз хам шуда, бар замин менавишт. Ва онҳое ки инро шуниданд, аз калонӣ сар карда, то охирин, як ба як берун рафтанд; ва Исо танҳо монд ва зан дар миёна истода буд. Исо рост шуда, ғайр аз зан касеро надид ва ба вай гуфт: «Эй зан, айбҷӯёни ту куҷоянд? Оё касе туро маҳкум накардааст?» Вай гуфт: «Эй Худованд, ҳеҷ касро». Исо ба вай гуфт: «Ман низ туро маҳкум намекунам; бирав ва дигар гуноҳ накун». Юҳанно 8:1-11

Румиён 7:7-25
7 Пас чӣ гӯем? Оё шариат гуноҳ аст? Худо нигаҳбон бошад. Не, ман гуноҳро ҷуз ба шариат намедонистам; зеро агар шариат намегуфт, ки "тамаъ накун" ман шаҳватро намедонистам.
8 Аммо гуноҳ, бо истифода аз амр, дар ман ҳар гуна тамаъро ба вуҷуд овард, зеро бе шариат гуноҳ мурда буд.
9 Зеро ман як вақте бе шариат зиндагӣ мекардам; аммо вақте ки ҳукм пайдо шуд, гуноҳ эҳё шуд ва ман мурдам.
10 Ва ман ёфтам, ки ин амр барои ҳаёт муқаррар шуда буд, барои мамот аст.
11 Зеро гуноҳ, бо истифода аз амр, маро фиреб дод ва бо он кушт.
12 Бинобар ин шариат муқаддас аст ва амр муқаддас, одилона ва нек аст.
13 Пас, оё чизи нек барои ман марг овард? Худо нигаҳбон бошад. Аммо гуноҳ, то ки он гуноҳ зоҳир шавад ва ба воситаи чизи нек дар ман мамот ба вуҷуд орад, то ки гуноҳ ба воситаи амр аз ҳад зиёд гуноҳкор гардад.
14 Зеро мо медонем, ки шариат рӯҳонӣ аст, вале ман нафсонӣ ҳастам ва ба гуноҳ фурӯхта шудаам.
15 Зеро он чи мекунам, намегузорам; зеро он чи мехоҳам, намекунам; балки он чи нафрат дорам, мекунам.
16 Пас, агар ман он чиро, ки намехоҳам, кунам, бо шариат розӣ мешавам, ки он хуб аст.
17 Пас, акнун ин корро ман намекунам, балки гуноҳест, ки дар ман зиндагӣ мекунад.
18 Зеро медонам, ки дар ман, яъне дар ҷисми ман, чизи нек нест; зеро хоҳиши ман дар ман аст, аммо кори некро намеёбам.
19 Зеро он чи мехоҳам, намекунам, балки он чи намехоҳам, мекунам.

20 Агар ман он чиро, ки намехоҳам, мекунам, дигар ман нестам, балки гуноҳест, ки дар ман зиндагӣ мекунад.
21 Пас, ман қонуне ёфтам, ки вақте ки ман мехоҳам некӣ кунам, бадӣ бо ман ҳувайдост.
22 Зеро ман аз шариати Худо бо вуҷуди одами ботинӣ лаззат мебарам.
23 Аммо ман дар узвҳои худ қонуни дигаре мебинам, ки бар зидди қонуни ақли ман меҷангад ва маро асири қонуни гуноҳ мегардонад, ки дар узвҳои ман аст.
24 Эй одами бадбахт, ки маро аз ин ҷисми марг раҳо мекунад?
25 Худоро ба воситаи Исои Масеҳи Худованди мо шукр мегӯям. Пас, ман бо ақл ба шариати Худо хизмат мекунам, вале бо ҷисм ба шариати гуноҳ.

Васвасае, ки ба сари шумо омадааст, ҷуз озмоише, ки барои инсон маъмул аст, наомадааст; аммо Худо амин аст, ки шуморо аз ҳад зиёд васваса намекунад, балки бо васваса роҳеро барои раҳоӣ низ фароҳам меорад, то ки шумо онро таҳаммул карда тавонед. 1 Қӯринтиён 10:13

Баъд аз ин иди яҳудиён буд; ва Исо ба Ерусалим рафт. Дар Ерусалим дар наздикии бозори гӯсфандон ҳавзе буд, ки ба забони ибронӣ Байт-Ҳасдо номида мешуд ва панҷ айвон дошт. Дар он ҷо мардуми зиёде аз нобиноён, лангон ва хушкшудагон, ки мунтазири ҳаракати об буданд, хобида буданд. Зеро фариштае дар вақти муайян ба ҳавз фуромада, обро ҳаракат медод. Ҳар кӣ пас аз ҳаракати об аввал ба он даромад, аз ҳар беморие, ки дошт, шифо меёфт. Ва дар он ҷо марде буд, ки сию ҳашт сол боз бемор буд. Вақте ки Исо ӯро хобида дид ва фаҳмид, ки муддати тӯлонӣ дар ин ҳолат аст, ба ӯ гуфт: «Оё ту шифо меёбӣ?» Марди бемор ба ӯ ҷавоб дод: «Эй оғо, ман касе надорам, ки вақте об ҳаракат мекунад, маро ба ҳавз андозад; аммо вақте ки ман меоям, дигаре пеш аз ман фароянд». Исо ба ӯ гуфт: «Бархез, бистари худро бардор ва роҳ рав». Дарҳол он мард шифо ёфт ва бистари худро бардошт ва роҳ рафт. Дар ҳамон рӯз рӯзи шанбе буд. Яҳудиён ба касе ки шифо ёфта буд, гуфтанд: «Имрӯз рӯзи шанбе аст, бардоштани бистари ту раво нест». Ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «Он касе ки маро шифо дод, ба ман гуфт: «Бистари худро бардор ва роҳ рав». Он гоҳ аз ӯ пурсиданд: «Кист он касе, ки ба ту гуфт: «Бистари худро бардор ва роҳ рав?» Ва он касе ки шифо ёфта буд, намедонист, ки ин кист, зеро Исо худро аз он ҷо дур карда буд, зеро дар он ҷо издиҳом буд». Баъд аз он Исо ӯро дар маъбад ёфта, ба ӯ гуфт: «Инак, ту шифо ёфтаӣ; дигар гуноҳ накун, то ки ба ту чизи бадтаре рӯй надиҳад». Юҳанно 5:1-14

Дили худро бо тамоми ғайрат нигоҳ доред; зеро ки аз он сарчашмаҳои ҳаёт сарчашма мегиранд. Масалҳо 4:23

Худовандро ҳангоми ёфтан ҷӯед, вақте ки Ӯ наздик аст, Ӯро бихонед: Бигзор бадкирдор роҳи худро ва бадкирдор андешаҳои худро тарк кунад ва ба сӯи Худованд баргардад, ва Ӯ ба ӯ раҳм хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро Ӯ фаровон мебахшад. Ишаъё 55:6-7

Аз ҳар намуди бадӣ худдорӣ кунед. 1 Таслӯникиён 5:22

Пеш аз ҳама бовар кунед, ки Худое ягона аст, ки ҳама чизро аз ҳеҷ чиз офарида ва ба вуҷуд овардааст. Ӯ ҳама чизро дарк мекунад ва танҳо бузург аст, ки ҳеҷ кас наметавонад онро дарк кунад. Ӯро на бо ягон калима муайян кардан мумкин аст ва на бо ақл тасаввур кардан мумкин аст. Пас, ба Ӯ имон оваред ва аз Ӯ битарсед ва аз ҳама бадӣ худдорӣ кунед. Ин чизҳоро нигоҳ доред ва ҳама шаҳват ва бадиро аз худ дур кунед ва адолатро пӯшед, ва агар ин амрро риоя кунед, барои Худо зиндагӣ хоҳед кард. Китоби 2-юми Ҳермас 1:1-5